

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

דעם רבינ'ס משלים

מעשה מ'קאפצין פאשא' (המשך)

והנה הישראל הנ"ל לא ידע כלל מהנס שנעשה לו, למחר חזר וקא לפני המלך. וכשראה אותו המלך תמה מאד, ואמר לו העוד לא מסרת המכתב שנתתי בידך להאיש שנשלח אליי. השיב לו: אדוני המלך את מכתבך מסרתי לקאפצין פאשא הנ"ל, שהוא ימסרהו להאיש, יען כי הזמין לי השם יתברך מצות חתונה, ודרכי לבלי להניח את המצוה הזאת. אז הבין המלך הלא דבר הוא שישירך זה הפאשא שהלשין עליו לפניו. ושאל המלך תכף את האישי: מה זה שאתה אוחד מטפחת עם בשמים נגד פיה בעת שאתה מדבר עמי. השיב לו שהפאשא נתן לו עצה הזאת, כי אמר לי ששמע ממך שאינך יכול לסבל ריח פי. אז ספר לו המלך איך שהפאשא הלשין עליו לפניו שאמרת לו שאינך יכול לסבל ריח פי, ועל כן תאחז מטפחת עם בשמים שלא תרגיש ריח רע מפי.

ויספר לו המלך מה שהיה פתוב בהמכתב שנתן לו, ויאמר לו: "עתה אני יודע אשר יש אלקים שליט בארץ אשר מציל ידידיו מכל רע, ולהפאשא הנ"ל פאשר זמם לעשות בך, כן נעשה לו, וינשב לו ה' גמולו בראשו". ומאז והלאה נתגדל בחשיבותו בעיני המלך יותר מכל השרים אשר אתו, והיה חשוב ויקר בעיניו מאד מאד:

והנה זה האישי ישראל הנ"ל, היה מחזיק מאד במצוה למול את ילדי בני ישראל, ובכל עת שכבדו אותו במצות חתונה, לא פנה אל שום מניעה שהיה לו כי המצוה היתה יקרה בעיניו מאד. ואז באותו היום שהיה צריך לנסע למסר המכתב מהמלך למקום שנשלח, וה' אשר חפץ להציל ידידו הנאמן, סבב שבא אחד מכפר אחד וכבדו שישע עמו להכפר למול את בנו. ומחמת כי דרכו היה לבלי להניח את המצוה הזאת בשום אופן, התחיל לחשב מה אעשה לצווי המלך בדבר מכתבו. וסבב ה' שבא לנגדו הפאשא הנ"ל. ויספר להפאשא שהיה אצל המלך, והמלך מסר לו מכתב שימסרהו להאישי שנשלח לו, והיום הזמין לו ה' מצות חתונה, ודרכי לבלי להניח את המצוה הזאת בשום אופן, על כן אני מבקש ממך שתקח את המכתב ותוליך אותו למקום שנשלח.

והנה הפאשא הנ"ל שמח מאד, כי עתה יוכל להלשין עליו עוד לפני המלך, כי לא עשה צווי המלך. ויקח הפאשא המכתב מידו ומסרו לזה האישי שנשלח אליו. וזה היה ממנה לשיר החיבי מיתות של המלך, ותכף חטף את הפאשא הנ"ל ויזרק אותו לתוך כבשן האש ונשרף, כאשר מגיע לו משפטו על פי ה' מדה כנגד מדה.

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

מעשה ב' - ממלך וקיסר (6)

שספרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

אחר־כֵּן ראו (בני המדינה) שֶהֵבֶן מֶלֶךְ, שֶהוּא מֶלֶךְ שֶלָהֶם, אֵינְנוּ. וְשָׁלוֹ: הֵיכֵן הוּא מִלְכָנוּ? וְסָפְרוּ לָהֶם כָּל הַמַּעֲשֵׂה, אֵיךְ שֶכָּבַר מֵת, וְשֶכָּבַר קִבְלוּ לָהֶם מֶלֶךְ זֶה, שֶבָא עִמָּהֶם, וְשִׁמְחוּ מְאֹד עַל שֶבָא לָהֶם מֶלֶךְ חֲדָשׁ.

והמלך (הֵינּוּ בֵּת הַקִּיסָר הַנִּל, שֶהֵיָא נַעֲשִׂית עִתָּה מֶלֶךְ, כִּנִּל) צוֹה לְהַכְרִיז בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה, שֶכָּל מִי שֶנִּמְצָא בְּכָל מְקוֹם שֶהוּא, גֵּר אוֹ אוֹרֵחַ וּבוֹרֵחַ וּמְגֹרֵשׁ, שֶכָּלֶם יָבוֹאוּ עַל הַחֲתָנָה שְׁלוֹ, אִישׁ מֵהֶם לֹא יִהְיֶה נֶעְדָּר, וְיִקְבְּלוּ מִתְּנוּת גְּדוּלוֹת,

וצוה (הַמֶּלֶךְ הַנִּל, הֵינּוּ בֵּת הַקִּיסָר) שֶיַּעֲשׂוּ סָבִיב סָבִיב כָּל הָעִיר מַעֲיָנוֹת, כִּדִּי שֶכְשֶׁאֶחָד יִרְצֶה לְשִׁתּוֹת לֹא יִצְטָרֵךְ לִילֵךְ וּלְשִׁתּוֹת, רַק כָּל אֶחָד יִמְצָא מַעֲיָן אֶצְלוֹ.

וצוה (הַמֶּלֶךְ הַנִּל, הֵינּוּ בֵּת הַקִּיסָר) לְצִיר צוֹרְתוֹ אֶצְל כָּל מַעֲיָן וּמַעֲיָן, וְשֶיַּעֲמְדוּ שׁוֹמְרִים וְיִשְׁמְרוּ בָאֵם שֶיָּבוֹא אֶחָד וְיִסְתַּכֵּל בִּיּוֹתֵר עַל הַצּוֹרֵה וְיַעֲשֶׂה רַע פָּנִים (הֵינּוּ שֶיִּשְׁתַּנֶּה פָּנָיו

וְהוּטֵב בְּעֵינָיו הַשְּׂרִי מְלוּכָה מְאֹד, שֶהַמְלָכָה שֶלָהֶם תִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר, מַחֲמַת גְּדֹל חֲכָמָתוֹ שֶרְאוּ בוֹ. (כִּי הַשְּׂרִי מְלוּכָה שֶל בֶּן הַמֶּלֶךְ הַנִּל, שֶנִּזְכָּר וְנִמְת, סָבְרוּ שֶהֵבֶת קִיסָר עִם הַשְּׂרִי הַנִּל הֵם זָכְרִים, כִּי הֵי מְלָבְשִׁים בְּמַלְבוּשֵׁי זָכְרִים כִּנִּל. עַל כֵּן רָצוּ שֶהַמְלָכָה שֶלָהֶם, שֶהֵיָא אֲשֶׁת בֶּן הַמֶּלֶךְ שָׂמַת, תִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר, שֶהֵיָא בְּאֵמַת הֵבֶת קִיסָר, שֶהֵיָא סְבוּרִים שֶהֵיָא דּוֹקטוֹר, מַחֲמַת שֶיִּדְעָה בְּחֲכָמָתָה שֶנִּזְכָּר הַמֶּלֶךְ שֶל בֶּן הַמֶּלֶךְ שֶנִּזְכָּר, כִּנִּל) וְשֶיִּהְיֶה הוּא מֶלֶךְ שֶלָהֶם, וְאֶת הַמֶּלֶךְ שֶלָהֶם (הֵינּוּ הַמֶּלֶךְ הַזָּקֵן הַנִּל) לְהַרְגוֹ, (כִּל זֶה הֵי רוֹצִים מְאֹד הַשְּׂרִי מְלוּכָה הַנִּל)

אֵךְ שֶלֹא הֵיָא אֶפְשֶׁר לְדַבֵּר דְּבַר כְּזֶה אֶל הַמְלָכָה, שֶהֵיָא תִשָּׂא דּוֹקטוֹר. גַּם לְהַמְלָכָה הוּטֵב גַּם־כֵּן מְאֹד שֶתִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר, אֵךְ שֶהֵיָתָה מִתְיָרָאָה מִן הַמְדִינָה, פֶּן לֹא יִתְרַצוּ שֶיִּהְיֶה הוּא מֶלֶךְ, וְהַסְכִּימוּ לַעֲשׂוֹת מַשְׁתָּאוֹת כִּדִּי שֶעַל הַמַּשְׁתָּה בְשַׁעַת חֲדוּהָ יוֹכְלוּ לְדַבֵּר מִזֶּה. וְהֵיָו עוֹשִׁין מַשְׁתָּה אֶצְל כָּל אֶחָד בְּיוֹמוֹ. כְּשֶהֵגִיעַ יוֹם מַשְׁתָּה שֶל הַדּוֹקטוֹר (הֵינּוּ הֵבֶת קִיסָר), נִתֵּן לָהֶם מִיָּין שְׁלוֹ הַנִּל וְנִשְׁתַּכְּרוּ. בְשַׁעַת חֲדוּהָ אָמְרוּ הַשְּׂרִים: מַה יָּפָה הֵיָה שֶהַמְלָכָה תִשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר. וְאָמַר הַדּוֹקטוֹר. יָפָה מְאֹד הֵיָה, רַק אִם הֵיָו מְדַבְּרִים זֹאת בְּלִתי פֶּה שְׁתוּי (הֵינּוּ שֶלֹא בְשַׁעַת שְׂכָרוֹת).

נַעֲנִית הַמְלָכָה גַּם־כֵּן וְאָמְרָה: מַה יָּפָה הֵיָה שֶהֵיָא תִשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר, רַק שֶהַמְדִינָה תִסְכִּים עַל זֶה. הַשִּׁיב שְׁנִית הַדּוֹקטוֹר (הֵינּוּ בֵּת הַקִּיסָר): יָפָה מְאֹד הֵיָה, רַק אִם הֵיָו מְדַבְּרִים זֹאת בְּלִתי פֶּה שְׁתוּי. אַחֲר־כֵּן כְּשֶהֵקִיצוּ מִשְׂכָּרוֹתָם, נִזְכְּרוּ הַשְּׂרִים מַה שֶּׁאָמְרוּ וְנִתְבַּיְשׁוּ בְעַצְמָן מִהַמְלָכָה, שֶאָמְרוּ דְּבַר כְּזֶה, אֵךְ הֵלֹא הֵיָא גַם־כֵּן בְּעַצְמָהּ אָמְרָה זֹאת, וְהֵיָא גַם־כֵּן נִתְבַּיְשָׁה מִפְּנֵיהֶם, אֵךְ הֵלֹא גַם הֵם אָמְרוּ זֹאת.

וְהַתְחִילוּ לְדַבֵּר מִזֶּה וְנִסְכְּם בִּינֵיהֶם־כֵּן, וְנִתְחַתְּנָה הֵיָא עִם הַדּוֹקטוֹר (וְכִנִּל הֵינּוּ עִם בֵּת הַקִּיסָר, שֶסָבְרוּ שֶהֵיָא דּוֹקטוֹר, כִּנִּל) וְהִלְכוּ לְמְדִינָתָם. וְכִשְׂרָאוּ בְנֵי הַמְדִינָה שֶהֵם בָּאִים, שֶמְחָחוּ מְאֹד, כִּי זֶה זְמַן רַב שֶהֵלֶךְ הֵבֶן מֶלֶךְ, וְלֹא יָדְעוּ הֵיכֵן הוּא, וְהַמֶּלֶךְ הַזָּקֵן כָּבַר מֵת בְּטָרֵם בִּיאָתָם.

כמו מי שמביט היטב על איזה דבר ומשתומם ומצטער) אַזי יתפסו אותו בתפיסה. וכן עשו.

ובאו אלו השלושה הנ"ל, דהינו בן המלך הראשון, שהוא החתן האמת של בת הקיסר הזאת (שהיא המלך עכשו, כנ"ל) ובן הסוחר הנ"ל (שגרשו אביו מחמת הבת הקיסר הזאת, שברחה עם הספינה עם כל הסחורה, כנ"ל) והמלך שהעבירוהו (גם כן על-ידה, כי ברחו ממנו עם האחד עשר שרות, כנ"ל)

וכל אחד מאלו השלושה הכיר שזה צורתה, והסתכלו ונזכרו ונצטערו (הינו שבאו אצל המענינות הנ"ל וראו צורתה, שהיתה מצירת שם, והכירו אותה, והיו מסתכלים ביותר וכו') ותפסו אותם בתפיסה.

בשעת חתונה צוה המלך (הינו הבת הקיסר) שייבאו השבויים לפניו. והביאו השלושה הנ"ל והכירה אותם, והם לא הכירוהו, מחמת שמלבשת כמו איש.

ענתה הבת קיסר ואמרה: אתה מלך (הינו המלך שהעבירוהו הנ"ל, שהוא אחד משלושת השבויים הנ"ל). אותך העבירו בשביל האחד עשר בנות שרים שנאבדו. הרי לך הבנות שרים. שוב למדינתך ולמלכותך (כי האחד עשר בנות שרים היו עמה כאן, כנ"ל).

אתה סוחר (הינו בתחלה דברה להמלך שהעבירוהו הנ"ל. עכשו חזרה פניה ודברה עם הסוחר, הינו עם בן הסוחר הנ"ל). אותך גרש אביך בשביל הספינה עם סחורה שנאבדה ממך (כנ"ל). הרי לך הספינה שלך עם כל הסחורה, ועל שנשתהא המעות כל כך יש לך עתה עשירות בספינה בכפלי כפלים ממה שהיה, (כי הספינה בעצמה עם כל הסחורה של בן הסוחר, שהיא ברוחה עמה כנ"ל, עדין היה אצלה בשלמות, כנ"ל, ונוסף לזה היה בספינה כל העשירות שלקחה אצל הגזלנים הנ"ל, שהיה עשירות מפלג מאד, כפלי כפלים, כנ"ל)

ואתה בן מלך (הינו החתן שלה באמת)

נלכה ונסעה. ושבנו לביתם.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

שאלות לחידודא

בחן 38א:

מעשה ב' ממלך וקיסר (6)

- ד. מה אמרה הבת קיסר למלך בחתונה?
 הרי לך הספינה עם כל הסחורה בכפלי כפליים
 נלכה ונסעה
 שוב למדינתך עם האחת עשר בנות השרים
- ה. מה אמרה הבת קיסר לסוחר בחתונה?
 הרי לך הספינה עם כל הסחורה בכפלי כפליים
 שוב למדינתך עם האחת עשר בנות השרים
 נלכה ונסעה
- ו. מה אמרה הבת קיסר לבן המלך בחתונה?
 שוב למדינתך עם האחת עשר בנות השרים
 הרי לך הספינה עם כל הסחורה בכפלי כפליים
 נלכה ונסעה

- א. את מי צוה המלך (הבת קיסר) שיבוא לחתונה שלו?
 גר, ואורח
 גר ואורח ובורח
 גר ואורח ובורח ומגורש, כולם יבואו
- ב. את מי תפסו בתפיסה?
 המלך שבנה פלטין על הים
 המלך שבנה פלטין על הים, ובן הסוחר
 המלך שבנה פלטין על הים, ובן הסוחר, בן המלך
- ג. וכל אחד מהשלושה הכיר שזה צורתה... מה הסדר הנכון?
 והסתכלו ונצטערו ונזכרו
 ונזכרו והסתכלו ונצטערו
 והסתכלו ונזכרו ונצטערו

ואתה בן המלך נלכה ונסעה ושוב לביתם - בהצלחה גדולה

ז. היכן עוד כתוב בספרי רבינו הק' "איש לא יהיה נעדר" ועל איזה ענין אמר רבינו זאת שם?

ח. מה הקשר בין הציורים אלו, למעשה שספר רבינו הק' - שלמדנו השבוע?

דעם רבינ'ס
אעסיות

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה שמיררים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: דעם רבינ'ס ליכט 02-5-3333-72 * לקבלת הגליון באימייל - m025345040@gmail.com